

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Dobrý deň, vitajte pri sledovaní dnešnej epizódy zo seriálu Medzi Majstrom a žiakmi s názvom „Lidwina zo Schiedamu, svätá breathariánka“.

Keď sa pozrieme späť do histórie ľudstva, nájdeme niekoľko málo inediátov (breathariánov), ľudí žijúcich bez jedla, v rôznych častiach sveta. Často krátko boli celkom obyčajní ľudia, s výnimkou toho, že boli úplne oddaní Bohu, čo z nich urobilo ľudí výnimočných. Ako výsledok ich duchovnej zbožnosti ich život oplýval zázrakmi. Jednou z takých osobností, ktorá bola neskôr vyhlásená za svätú, je Lidwina zo Schiedamu. Počas svojho života bola Lidwina slávna po celej krajine vďaka svojmu životnému štýlu a zázračným modlitbám. Až do svojej smrti v roku 1433 žila bez jedla, jedinou výnimkou bola svätá hostia, ktorú zjedla približne každé dva dni s trochou vody, počas obdobia viac než 19 rokov. Až do toho momentu

udržiavala svoje fyzické telo tekutinami, ako napríklad vodou. Jej nepretržitý pôst trvajúci toľké roky bol považovaný za neuveriteľný ľudský čin, ktorý je možný iba vďaka Božej milosti. Podobne ako indická jogínka Giri Bala, ktorá podľa Yoganandu bola živená „jemnejšími energiami vzduchu, slnka a z kozmickej energie“, Lidwina bola tiež udržiavaná nažive kozmickou energiou. Na overenie pravdivosti jej schopnosti žiť bez jedla niekoľko predstaviteľov mesta ju sledovalo po tri mesiace. Po tomto období uverejnili dokument, ktorý dosvedčuje jej životný štýl bez jedla: „My, Baillif, primátor, radní mesta, šerifovia a členovia rady mesta Schiedam vo vojvodstve Holandskom, v diecéze Utrecht, dávame všetkým na známosť, že sme videli a čítali v roku Pána 1421 12. dňa mesiaca september list zapečatený pečaťou nášho mesta obsahujúci doslovne nasledujúce: ... oznamujeme a v pravde dosvedčujeme týmito spismi, týkajúcimi sa faktov a udalostí najpodivuhodnejších a najčudnejších, ktoré sa vo vyššie uvedenom

našom meste prihodili a uskutočnili a stále sa každodenne dejú u istej panny menom Liedwy [dcéry] Petersovej. Nech je známe, že spomenutá panna... si nikdy nezobrala ani neprijala nič okrem trochu vody, trochu cukru, veľmi málo škorice jemne mletej; s výnimkou toho, že počas prvých 3 rokov jej choroby príležitostne, čas od času, zjedla malý kúsok jablka alebo chleba, Ale počas posledných uplynulých 7 rokov a ani v súčasnosti neprijala žiadne jedlo ani nápoj.“ Veľa sa o nej písalo po jej smrti. Našťastie existuje niekoľko hagiografických záznamov, ktoré boli niekoľko krát rozšírené a preložené. Poďme teraz poodhaliť detaily z jej svätého života, ktorý bol ctený mnohými ľuďmi v priebehu storočí. Lidwina bola piatou a jedinou dcérou v rodine s ôsmymi deťmi. Jej otec, Peter, bol schudobnený šľachtic a jej matka, Petronella, bola chudobnou vidiečankou. Narodila sa 18.4.1380 V Schiedame v Holandsku. Ako dieťa bola veľmi duchovná a vo veku 7 rokov si rozvinula

mimoriadnu zbožnosť
voči Panne Márii
Panne Márii zo Schiedamu.
Vyrástla z nej krásna
a vyhl'adávaná mladá dáma.
Odmietla mnohých pytačov,
ktorí ju žiadali o ruku,
na nespokojnosť jej rodičov.
Lidwina namiesto toho
radšej trávila
celý svoj čas v modlitbách
a meditácii o Bohu.
Keď mala 15 rokov,
zlomila si rebro pri nehode
pri korčuľovaní na ľade.
Hoci sa táto nehoda
zdala byť obyčajnou
a bežnou vecou,
predznačila začiatok
neuveriteľnej životnej cesty
a lekárskeho fenoménu,
ktorý zmiatol
vedeckú komunitu a vyvolal
bázeň a úctu ľudí okolo nej.
Po tejto nehode jej rodičia
vynaložili množstvo peňazí
a navštívili mnohých lekárov,
aby pomohli
uľahčiť jej bolesť, no nikto
jej nebol schopný pomôcť.
A teda prvé 3 roky
po tomto zranení
bola sotva schopná
stáť alebo chodiť,
jedla veľmi málo –
len asi kúsok jablka –
a hlavne pila
veľké množstvo vody,
ktorú sotva dokázala udržať.
Až do 19. roku
jej utrpenia toto bolo
všetko čo konzumovala:
minimálne množstvo
jedla a trochu tekutiny.
Podľa jej súčasníka,
Thomasa à Kempis,
ktorý editoval a vydal
jej životopis:
„Sv. Lydwine zo Schiedamu“
po 19. roku

nič nejedla
a sotva niečo vypila:
„Niekedy tiež zjedla
trochu cukru alebo škorice
... alebo hrozna.
Keď už ale nedokázala
jesť ani cucat' tieto veci,
prijímala len vodu, konkrétne
pol pinty (1/4 litra) vody
z rieky Meuse týždenne,
ktorá mimoriadnym Božím
darom bola taká sladká,
že predstihovala
chuťou víno.
Za to vzdávala vd'aky Bohu.“
Počas prvých 3 rokoch
po jej zranení
Lidwina fyzicky veľmi trpela
na následky zranenia,
neschopná nájsť
v živote útechu.
V roku 1398
vidiac jej utrpenie,
John Pot, jej spovedník,
ju naučil, ako meditovať
na Zanietenie v Krista.
Nájduc útechu v Bohu
po prvýkrát
od svojho zranenia zažila
„šťastie vo svojej bolesti,
vidiac v tom Božiu vôľu
a svoju špeciálnu úlohu.“
Podobne ako
Theresa Neumann,
ktorá žila z lásky k Ježišovi,
okrem každodennej
svätenej vody
Lidwinina dokonalá viera
v Ježiša jej umožnila
žiť bez potreby jedla a pitia.
„Po mnoho rokov
tam bolo ešte niečo,
čo je viac než udivujúce,
a to že vôbec nespala,
neprijímala žiadne jedlo
ani pitie, okrem tela
Kristovho, jediného lieku
na všetky jej bolesti
a najsladšej útechy,
pre ňu najlahodnejšieho

nad všetko jedlo.“
V roku 1400 vo veku 20
sa Lidwina stala
pripútanou na lôžko.
Trpela množstvom chorôb,
na ktoré ako sa zdalo,
lekári neboli sú schopní
nájsť medicínsku úľavu.
Podľa
Thomasa à Kempis,
ktorý založil jej životopis
na rukopisoch
Johna Brugmana –
františkánskeho kazateľa
a lektora teológie
z 15. storočia,
ani slávny lekár
z Vojvodstva Holandského,
Godfrey z Haagu,
nebol schopný urobiť nič
na zlepšenie jej stavu.
Až v 19. storočí
si lekári uvedomili,
že Lidwina mohla trpieť
sklerózou multiplex,
podľa opisu jej symptómov –
nábehu, trvania
a priebehu choroby.
Po zvyšok svojho života
trpela množstvom chorôb,
ako boli abscesy,
zapálené vredy,
extrémne horúčky,
kŕčovité zvracanie,
a 22 krát bola blízko smrti.
Počas tohto obdobia
bolo jej telo
zakúšalo rozklad.
Muselo sa s ňou zaobchádzať
s veľkou opatrnosťou,
zo strachu,
že by sa jej telo rozpadlo.
V skutočnosti ten rozklad
bol taký mimoriadny,
že sa jej rozpadávala koža,
kosti a časti jej vnútorností.
Neuveriteľne, namiesto
zlého zápachu spojeného
s hnilobou a rozkladom
jej telo a jeho časti

vydávali sladkú vôňu.
Táto skutočnosť bola tiež
overená a dokázaná
predstaviteľmi mesta
v ich verejnom vyhlásení.
Vo svojej knihe „Oni
znášali Kristove rany“
Michael Freze vyhradil
časť pre inedia
a fyzické fenomény,
ktoré sú zvyčajne spojené
s inediatmi, ktorí mali
zároveň stigmy.
Podľa Michaela Freze,
inedia je dar, „ktorý
zmiatol najlepších géniov
sveta vedy i medicíny“.
Jeden z týchto
telesných javov
je „dar vône“:
„Jeden z telesných javov,
ktoré sa vyskytli
u týchto svätých duší,
je ten, ktorý sa nazýva
dar vône,
tiež známy ako
vôňa svätosti.
To znamená
nebeskú vôňu,
ktorá vychádza z tela,
sladkú a príjemnú vôňu
často porovnávanú
s vôňou ruží.“
Toto bol prípad
aj tela Lidwiny.
Jej životopisci tvrdili,
že ľudia, ktorí sa dotkli
jej voňavého tela,
hovorili, že na sebe
cítily tú vôňu
ešte nasledujúci deň.
Kvôli vôni svätosti,
ktorá bola spojená
s jej telesnými časťami,
jej rodičia sa zdráhali
odhodiť ich
a namiesto toho
ich držali vo váze.
Avšak obávajúc sa,
že by to mohlo vzbudiť príliš

veľa záujmu a klebiet,
Lidwina rodičov presvedčila,
aby ich pochovali.
Až do jej smrti v roku 1433
bola Lidwina povestná tým,
že znášala svoje utrpenie
so statočnosťou,
odkedy sa naučila meditovať
na Zanietenie v Krista.
Vníkala svoje utrpenie
ako formu vykúpenia
a bola úplne oddaná Bohu.
Ako výsledok bola
obdarovaná víziami
a zázrakmi z modlitieb.
Thomas à Kempis
zaznamenal,
že bola často v extázach,
zažívajúc vízie
Ježiša a anjelov:
„Zatiaľ čo sa
chorá panna každý deň
sústredene zamestnávala
uplatňovaním
Zanietenia v Pána,
niekedy bola uchvátená
svätým anjelom
na miesta v Svätej Zemi,
v ktorých Náš Spasiteľ
Svojím narodením,
životom a utrpením
ukoval zázraky
ľudského vykúpenia.“
Často krát
bol nablízku anjel svetla,
aby ju potešil
v jej fyzickom utrpení.
Lidwina sa tiež stala
slávnou v Schiedame
pre svoje modlitby.
Všetko, za čo sa modlila,
sa zvyčajne splnilo,
a často to bolo
pre dobro iných.
Lidwina bola tiež ctená
pre svoju dobrotu
a šľachetnosť.
Navzdory faktu,
že vždy prežívala
veľké utrpenie,

zaujímal sa
nešťastné situáciu iných
a snažila sa im pomôcť.
Thomas à Kempis napísal:
„Čím viac
telesných chorôb ju sužovalo,
o to viac narastala v láske ...
k Bohu a k blížnemu.“
Hoci bola pripútaná na lôžko,
posielal peniaze a jedlo
chudobným.
Keď obaja jej rodičia
zomreli,
predala veci v dome
a všetky peniaze darovala
tým, ktorí to potrebovali.
Všetko, čo jej darovali
jej hostia a návštevníci,
tiež darovala.
Tento úžasný prejav
statočnosti a súcitu k iným
napriek jej extrémnemu
fyzickému utrpeniu
vyobrazil svätú
povahu Lidwiny.
Jej život je živým príkladom,
ktorý dokazuje fakt,
že naša úprimná viera
a úplná oddanosť Bohu
nás dokáže preniesť
cez fyzické utrpenie
a telesné potreby.
Zázraky sa stávajú
dennou záležitosťou
a jedlo je bezvýznamné
pre tých, ktorí žijú
výhradne vďaka
Božiemu požehnaniu.